

πολύ εμπορεύει να μου στείλεις τα πιο σύντομα δια την Σελίδα Συνεργασίας' άλλ' έννοείται, χωρίς πληρωμήν Πανελληνίων Ένωσιν (εὐχαριστώ, ἀναμένο) Βυθ. Ἀστέρ. (ἐλήφθησαν καί, ὅσον πρόχρονον τὰ μυθιστορήματα, τὴν γίνοντα ὠραιότερα.) Ἐξερυντην τῶν Ἀσείρων (ἔχει καλῶς, ἀλλὰ γράφει μου συγνότερα, στείλε μου καί τὸ ἄλλο ποίημα.) Ἀγαῖκον Ἀστέρα (χάρτην ἔστειλα εὐχαριστῶ πολύ πού ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐργασθῆς πολὺ διὰ τὴν Διάπλασιν) Ἀδύτονον Ἡπειον (κάλυμμα ἔστειλα) Ἑλληνα Πρόσκοπον (νὰ σὲ ἴδω λοιπόν, θὰ περάσῃς τὸν ἀδελφόν σου;) Βασίλισαν τῆς Κύπρου (Τυροκατάλογον ἔστειλα) Δομῆν Π. (τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐνεχρήθη περιμένω καί τὸ δικό σου κ' εὐχαριστῶ πολύ) Μικρὸν Πρόσκοπον (ἐλήφθησαν) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (ἀγρότερα θὰ δημοσιεύω καί τέτοια) Ε. Γ. Ζερ. (αἱ Ἀσκήσεις σου δεκταί! ἔχεις ὡς τότε κατὸν νὰ στείλῃς καί τὰλλα πού λέγεις) Κεραυραῖον Διάβολον (στείλε τὴν) Ἐλευθέραν Χίον (χαίρω πάρα πολὺ καί δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι, μὲ τέτοιαις οἰκουγενειακῶν παραδόσεσι, θὰ διατρέψῃς καί σὺ σὰν τὸν ἀδελφόν σου) Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (ἔστειλα εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν (εὐχαριστῶ καί διὰ τὸ νέον ξεσπάδιον) Πατριὰ Ὀνείρων (ἀποφάσεις καί: θὰ ἰδοῦμε) Ἰωάννη Νικολ. (ὅλα τὰδέλφια τῶν συνδρομητῶν εἰμποροῦν νὰ παρῶν φευδόνοντες ἐπομένως καί σὺ) Χριστῶ τοῦ Δοξοκου, Θησά, Λατρίδα τῆς Ἀρχαῖο-τητος, κτλ. κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην Δεκεμβρίου, θάπαντησώ εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς μας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀποκλεισμένοι ἔνεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἠμπόρουν ν' ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τὸ πρόνομιον τῆς ἐκπτώσεως τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1915 ὅλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγγραφόμενοι, ἢ ἀνανεῶντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἠμποροῦν ν' ἀγοράσουν τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 7,) ἕκαστον ἀντὶ δρ. αχμῶν 4 μόνον, (χρυσόδετον 7,) καί τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1914 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 8) μόνον ἀντὶ δρ. αχμῶν 4,50, (χρυσόδετ. 7,50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβανοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ Κλήρωσις, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τώρα, ἀναβάλλεται διὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διασώσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσόδεσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας, τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1914
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898. ὄν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδειος: 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὄν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδειος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὄν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Φεβρουαρίου.

- 34. Δεξιόγριφος**
 Μὲ πόλιν τῆς Γραφῆς
 Μῆλον συνεννοῦν
 Καὶ κλεινὸν θαλασσινόν
 Ἦρωα θηλυόν
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἱματομένου Σίφου
- 35. Συλλαβογριφος**
 Ἄρβρον, νότα κ' ἓνα γράμμα
 Ἄν ἐνώσῃς γαλλικόν.
 Ὅ εἰςπράττον κ' ὁ πληρέων
 Θὰ προκύβῃ εἰς λεπτόν.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακου
- 36. Στοιχειόγριφος**
 Μίᾳς γριφῶς καταμὸν
 Πάτρεις καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ
 Ἀραφρεῖς μὲ τὸν λαίμνον
 Καὶ ἴδω, ἀπ' ἄλλῃ χώρα,
 Εὐρύστακτῃ καὶ ταύτῃ,
 Κάτουκος προβάλλει τώρα.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Κοκκάλη
- 37. Τονόγριφος**
 Μίᾳς πρωτεύουσας, λῦτα,
 Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς.
 Βασίλισσαν ἀμέσως
 Σπῆτῃ θὰ προσκυνήσῃς.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λατρίδος τῶν Ἀνθῶν
- 38. Σίγμα**
 +++++++ = Ἄρχατος Ἦρωα.
 + * * * * = Ζῶν φορτηγόν.
 * * + * * * = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
 * * * + * * * = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
 * * + * * * = Θεά.
 + * * * * = Ἀρχατος Γεωγράφος.
 +++++++ = Παταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
 Ἡ ἄνω διαγωνισμός: ἀγώνισμα' ἡ δὲ κάτω: συμφορὰ προξενούσα αἰσχος.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ Δημ. Π. Βορροπούλου

39—41. Ἀστέια Παρορμήματα
 1.— Ἡ μελάνη εἶνε μικρὸν κεράσιον.

2.— Ὁ ἄξιος εἶνε ποταπός.
 3.— Ὁ πῖλος εἶνε πῶλος.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τροπακοῦχος Ἑλλάδος 42—46. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 ἄξος, Τῆρος, μίτος, τόμος, Πόρος.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τὸ Ἡλιοβασιλεμα

47. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῆς κάτωθι ζητούμενον λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, αποτελοῦν ὀμηρικὸν Ἦρωα:
 1. Πρωτεύουσα κράτους ἀσιατικοῦ. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Ὀπωρικόν. 4. Ἦπειρος. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἠρώος τοῦ 1913

48. Φωνηεντόλιπον
 μς - μ - *** - πλζ
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὁρίωνος

49. Γρίφος
 ΤΥΧ
 ΤΥΧ ΤΥΧ
 ΤΥΧ ΤΥΧ
 ΤΥΧ
 ὄν τί;
 γέλα
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὄσαν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Δεκεμβρίου.

- ΑΘΗΝΩΝ: Χρ. Κ. Κονδύλης, Σπ. Μάμος, Μάσγκα Ρογκοπούλου, Θεοδώρα Ν. Μαντζουρή, Ἡλ. Βοτῆας, Δ. Σ. Βαλλιαῖος, Γ. Χ. Πουλάκος, Θεοδ. Ν. Φωγκιάς, Ἄνθρ. Α. Γαλανόπουλος, Ἄγιος Κ. Καζέλης, Δημ. Οὐ. Κατάρης, Γ. Ε. Κουλομβάνης, Γ. Κολυδάς, Π. Γ. Ἀντωνόπουλος, Γ. Δ. Μάρκου, Ι. Ε. Κωνσταντοπούλου, Δ. Α. Ἀντινοῦ, Ἀν. Γαλανόπουλος, Χ. Κ. Κονδύλης, Κωνστ. Β. Καρβελάς, Ερ. Καρ. Κόν, Γ. Α. Ροιλός, Α. Κ. Πράν, Ν. Κωντογιάννης, Α. Διακίτης, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Ἰφ. Α. Χατζηγεμινοῦλη, Γ. Γκεκοβιτς, Μαρία Ἐμμ. Ζολῶτα, Φανή Α. Κοκκάλη.
- ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
- ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγαλινός.
- ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Ι. Καρούσης.
- ΒΟΛΟΥ: Ἀργίνη Κ. Λυκαοπούλου, Νικ. Πορφυρογιάννης, Ἡλ. Α. Ἀρδαβάνης, Ν. Κ. Νικολάου, Ψάλτης τῆς Μεταγχολλας, Γ. Ε. Σαρέτας.
- ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κιάσης.
- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Θ. Κόντος, Γ. Α. Χερστοπούλου, Νικ. Χατζηπαύλου, Δ. Ἀλεξάνδρου.
- ΚΑΛΑΜΩΝ: Διοτρητοπούλου, Κυρὴ Δουκιάκη, Νίνα Δουκιάκη, Ν. Μέντης, Τάκης Γραδῆς.
- ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλκοντος, Εὐάγ. Α. Παπασταύτος, Μαρία Καμβίση, Ἄντ. Παδοβίας.
- ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βυθ. Ἀστεριάδης, Γ. Ἡλ. Δημόκιος.
- ΛΕΚΑΝΙΩΝ: Γεωργία Κ. Ευλογιαννοπούλου, Ὀλυμπιάς Ι. Ψαρῆ.
- ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Π. Νικολόπουλος, Ν. Ἀποστόλοπούλου, Ι. Π. Τσαγγάλης.
- ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἰω. Ἄντ. Πολυζουσιάνης.
- ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου, Μελέανθος, Η. Τ. Κυριακόπουλος, Μικρὸς Ἐθέλιος, Γλαβίος ὁ Πατρῆς, Μαντῆνα Παπαγιαννοπούλου, Γ. Γ. Μαρκέτος, Μικρὸς Περδοκός.
- ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν. Ν. Φοῖρας, Εὐάγ. Μ. Λεβωδῆς.
- ΠΥΡΓΟΥ: Ἡλ. Σ. Δημητρόπουλος.
- ΣΑΜΟΥ: Κ. Ι. Νικολαογιάννης.
- ΣΥΡΟΥ: Ν. Ι. Βάτης, Ρεῖμα τοῦ Ἑλλησπόντου.
- ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἐλευθεροφθεῖσα Ἡσείρος, Ἐνας χάρις ὀνομαγρῆν.
- ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος, Ν. Γ. Μπατῆλας.
- ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Σ. Α. Βασιλακόπουλος.
- ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Ν. Σαλονικιάς, Γ. Μ. Καλλίος, Χ. Ε. Δεδούσης.
- ΧΙΟΥ: Ἐνα Χιωτάκι, Εὐάγ. Α. Σεραφεῖμ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κλήρωσιν καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΗΠΑΥΛΟΥ ἐν Θεσσαλονικίᾳ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΚΟΥΛΟΜΒΑΚΗΣ ἐν Ἀθήναις, καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΣ ἐν Βόλῃ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20	
Ἐσωτερικῷ:		Ἐξωτερικῷ:		Διὰ τῶν Πρώκτορων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15	
Ἐτησίως	δρ. 8,—	Ἐτησίως	φρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25	
Ἐξάμηνος	4,50	Ἐξάμηνος	5,50		
Τριμήνιος	2,50	Τριμήνιος	3,—		
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.				ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον	
Περίοδος Β'—Τόμος 22ος		Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰανουαρίου 1915		Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 5	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΒΕΣ CHANCEL
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
 Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Εἰς τοῦ φαρμακοποιῦ Τορπέν.
 Πρῶτ—πρωί, ὁ Ραοὺλ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ἀδιαφορῶν τελείως διὰ τὴν διαταγὴν πού τῷ ἔδωσαν χθές αἱ θεαῖαι του, — νὰ μὴν ἐξέλθῃ δηλαδὴ ἂν δὲν τὸν φωνάζουν.
 Ἄλλως τε, ἀπὸ τὴν ὥραν πού ἤκουσεν ἐκείνην τὴν ὀμιλίαν, εἰς τὸν κῆπον, ὁ μικρὸς εἶχε μεταβληθῆ ἐντελῶς. Οὔτε μεταλλοχρηστὸς ἐφαίνετο πλέον, οὔτε καταβεβλημένος. Ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐξῆς σταθερῶς πρὸς σκοπὸν ὠρισμένον, ἀπὸ τὴν ὁποῖον κανεὶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ πλέον. Εἶχε σκεφθῆ ὅλην τὴν νύκτα τὰ λόγια πού ἐπρόφερον ὁ ἀλλόκοτος φαρμακοποιός, καὶ ἐξ αὐτῶν ἡ μαγικὴ λέξις «μετανάστευσις» ἐκαρφώθη

Ὁ Ραοὺλ ἐπῆρεν αὐτὸ τὸ κλειδί... (Σελ. 37, στ. β).

πλέον εἰς τὸν νοῦν του ὀριστικῶς.
 Ὡ, καί, θὰ ἔφυγε, θὰ μετηνάστανε. Δὲν θὰ ἦτο πλέον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τριῶν γεροντοκορῶν μὲ τὰς στενάς καὶ περιορισμένας ἰδέας, οὔτε θὰ εἶδε πλέον βῆρος εἰς κανένα. Ὁ ἔφυγε μακρὰν ἀπὸ τὴν στενόχωρον ἐκείνην πόλιν, πρὸς νέους ὀρίζοντας, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ αὐτός, ὅπως ἤθελε, τὰ «φυσικά του χαρίσματα».
 Αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ.
 Ἀπὸ τὸν κῆπον, ὁ Ραοὺλ ἔρριπεν ἓνα βλέμμα εἰς τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας, τὰ ὅποια ἦσαν ἀκόμη κλειστά.
 «Καλὰ πάμε!» ἐσυλλογίσθη.
 Ἦξευρεν, ὅτι ἡ θεία Αἰμιλία ἐκρεμοῦσε πάντα τὸ κλειδί τῆς καγγελοθύρας εἰς ἓνα καρφί, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς κουζίνας. Καὶ σιγά-σιγά, σὰν τὸν κλέπτην, ἐπῆγε κ' ἐπῆρε αὐτὸ τὸ κλειδί, μὲ τὸ ὅποῖον ἄνοιξε τὴν καγγελοθύραν κ' ἐξῆλθε.

Ἦτο πολὺ χαροῦμενος, ἐσφύριζε μάστιχα. Κ' ἐγελοῦσε συλλογιζόμενος τὰ μούτρα πού θὰ ἔκαμναν αἱ θεαῖαι του, ὅταν θὰ ἐδῶσαν, ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι...
 Ὁ Ραοὺλ ἀνέπνευε μὲ ἡδονὴν τὸν πρῶτον ἀέρα καὶ διέσχισε τὸν κεντρικὸν δρόμον τῆς πόλεως. Οἱ ἔμποροι πού ἀνοίγαν τὰ μαγαζιά των, τὸν ἐκαλημέριζαν διερχόμενον καὶ ὁ πρῶν γραφεὺς ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμὸν μὲ κάποιαν περιφρόνησιν, συλλογιζόμενος:
 — Κακόμοιροι! σεῖς θὰ μείνετε ἐδῶ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ φύγω μακρὰ... Ὁ ἴδω ἓνα σφοδρὸς πράγματα, θὰ ἐργασθῶ, θὰ γίνω πλούσιος, τετράπλοτος καὶ ὅταν σὲ λίγα χρόνια θὰ γυρίσω ἐδῶ, θὰ μὲ βλέπετε νὰ περῶ καὶ θὰ λέτε: «Νά, αὐτὸς εἶνε ὁ μικρὸς Ραοὺλ, ὁ ἀνεψιὸς τῶν δεσποινίδων τῆς οἴου Σαίντ-Αϊνιάν, πού ἔφυγε δεκατεσσάρων χρονῶν ὀλομόναχος γιὰ νὰ κάμῃ τὴν τύχην του ἐπὶ τὴν Ἀμερικὴ!»
 Ἐφθασεν οὕτως εἰς τὴν ὁδὸν Δημοκρα-

Τί θέλεις, Ραοὺλ;... κανένα μπουκαλάκι αἰθέρα γιὰ τῆς θεῆς σου;... (Σελ. 38, στ. α').

τίας, ὅπου εὕρισκετο τὸ φαρμακεῖον τοῦ Τορπέν. Διότι αὐτὸ ἦτο τὸ τέμμα τῆς πρῶτης ἐκδρομῆς τοῦ μικροῦ μας φίλου.
 Μόλις εἰσῆλθεν, ἤκουσε τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν τοῦ φαρμακοποιῦ, ὁ ὁποῖος ἐτραγουδοῦσεν εὐθυμὸς εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Παντοῦ ἐβάσιλευεν ἡ ἀταξία, ἡ ὁποία προηγείται μίᾳς ἀναχωρήσεως. Κιῶντια μπουσῦλα, κασσόνια, ἐγέμιζαν τὸ πάτωμα. Ὁ Ραοὺλ ἐκτύπησεν ἐπανειλημμένως τὸ κουδούνι τῆς ἐξωθύρας ἀλλὰ δὲν παρουσιάζετο κανεὶς. Ὁ Τορπέν ἐξηκολούθει τὸ εὐθυμὸν τραγοῦδι του.
 — Διάβολο! ἐσυλλογίσθη ὀμηκρῶς, βλέπων τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ φαρμακείου φαίνεται, ὅτι ὁ Τορπέν θὰ φύγῃ πολὺ πῶ γρηγορὰ ἀπ' ὅ,τι ἔλεγε χθές τῆς θεῆς μου...
 Καὶ μειδιῶν προσέθεσε:
 — Τί κατεργάσης! Τὸ εἶχε ἀποφασισμένον πρὸ πολλοῦ ἀλλὰ, γιὰ νὰ μαλακώσῃ τῆς θεῆς μου, τῆς ἔκαμε νὰ πιστεύσουν, ὅτι αὐτὸς τὸν ἀνάγκασεν νὰ φύγῃ...
 Ἐπιτέλους, εἰς ἓνα θανατώτερον κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ, τὸ τραγοῦδι ἔπαυσε

και ο Τορπέν από πάνω έφώναζε δυνατά :
— Ποιος είναι ;... Δεν πουλούμε πιά τίποτα... Το φαρμακείο είναι κλειστό γιατί φεύγω. Πηγαίνετε ετών γείτονά μου. Βαρέθηκα πιά να πουλώ δέκα λεπτιών σόδα και παστιλλίες για το βήχχ !
Κ' έζηκολούθησε να τραγουδή σαν παιδάκι :

*Ήλθε κι' ο Απρίλιος
Τί λαμπρός ο ήλιος...*

«Πάρτε με μαζί σας !»
Ο Ραούλ δεν τ' άχασε με αυτήν την υποδοχήν, αλλά σπρώξας με θάρρος την θύραν του βάρους, ανέστη μίαν στενήν, γυριστήν κλίμακα και εισήλθεν εις μικράν αίθουσαν όπου ο Τορπέν, με τ' αμνηστικο-πυράκιμα, εκαθάριζε το τουφέκι του. Ίδων τον μικρόν, ήρχισε να γελά και, χωρίς να διακόψη την εργασία του, ήρώτησε :

— Τί θέλεις, Ραούλ ;... Κανένα μπουκαλάκι αιθέρα για τής θειές σου ;... Η κακόμοιρες ή γρηές δεν θ' άμύρεσαν να χωνέψουν όσα τους είπα χθές βράδυ... Τους στάθησαν ετό στομάχι, ε ;
— Δεν ήλθα να σ' ιδώ για τής θειές μου, κύριε Τορπέν, απεκρίθη ο Ραούλ· αλλά για μένα.

— Μπα ; είσαι άρρωστος εσύ ;
— Καθόλου, κύριε Τορπέν... άπεναντίας βάλισα !... Άλλα ός άκουσα χθές βράδυ που μιλούσατε για τ' σχέδιά σας κ' ήλθα να σ' παρακαλέσω να με πάρετε και μένα μαζί σας εκεί - κάτω.

Ο φαρμακοποιός εξαφάνισθη με αυτήν την πρότασιν, την όποιαν δεν έπερίμενε διόλου και, άφινων εις τ' τραπέζι την κάνην του όπλου του, ήρώτησε :

— Πώς ;... μιλάς σοβαρά ; Άλήθεια, θέλεις να μεταναστεύσης και σύ ;
— Ναι ! άπεκρίθη σταθερώς ο Ραούλ.
— Μά δεν είσαι γραφεύς συμβολαιο-γραφείου και ... χασομέρης ;

— Άπό χθές δεν είμαι πιά. Ο κ. Δυφούρ μ' έδιωξε, γιατί πήγα ετό άεροδρόμιο.

— Έκαμε πολύ καλά !
— Ναι, εγώ όμως δεν έχω πιά τί να κάμω εδώ, υπέλαβεν ο Ραούλ με τρέμουσαν φωνήν. Πρέπει να κερδίζω τ' όψωμί μου. Είμαι μόνος, όρφανός. Οι μόνοι μου συγγενείς, είναι ή γρηές που ζέρετε. Όταν σ' άκουσα λοιπόν χθές τ' ό βράδυ, άπεράσισα να φύγω, και θ' άφύγω... Άν δεν θελήσετε να με πάρτε μαζί σας, θ' άφύγω μόνος μου, γιατί είμαι πολύ δυστυχής εδώ, πολύ δυστυχής !...

Ο φαρμακοποιός ήτο θερμοκέφαλος άνθρωπος, αλλά κατά βάθος άγαθός. Όπως όλοι εις την πόλιν εκείνην, ήξευρε την θλιβεράν ιστορίαν του μικρού εκείνου όρφανού. Και άφου έσκέφθη όλίγον, είπε :
— Άλήθεια είναι, ότι δεν μπορείς να μείνης αιώνως μ' εκείνης τής τρετής Μοίρας. Τί να σ' άκούουν αυτές !...
— Είπε κακές, υπέλαβεν ο Ραούλ,

εγωίστριες και δεν μ' άγαπούν καθόλου, Δεν θέλω πιά να μ' έχουν φόρτωμα στη ράχη τους και σ' άπαναλαμβάνω, ότι άν δεν μωρέσω να φύγω μαζί σας, θ' ά τ' σκάσω μόνος μου και θ' άμω μούτσος σε κανένα πλοίο.

Ο φαρμακοποιός ύψωσε τους ώμους.
— Αυτό θ' ά τ' διάβασες σε κανένα μυθιστόρημα, είπε. Όλα φαίνονται εύκολα στα διελία. Στην πραγματικότητα όμως δεν είν' έτσι ! Η ζωή, για τους μεταναστες, είναι σκληρή. Πρέπει ν' άψηφούν τ' κρυσ και την πείνα· κ' είν' είν' δυνατά για να πολεμήσουν έναντιόν μωριων έχθρών· πρέπει ν' άντίζουν εις τους κόπους και εις τ' άστερήσεις.

Ο Ραούλ άνώρθωσεν υπερηφάνως τ' σώμα του και έπρότεινε τ' στήθος.

— Είμαι γερός και δυνατός εγώ, είπε· σ' άγγυώμαι !

«Εβούλτε γενναίως την άκραν του μαχαριτού εις τον βραχιόνα του...» (Σελ.38 στ. β').

Ο φαρμακοποιός έμόρφασε με κάποιαν περιφρόνησιν.

— Πφ ! έκαμε· ένα παιδί που εγεννήθηκε μέσ' ετά βουβάκια κ' έμεγάλωσε μέσ' ετά φουστάνια... Στοιχηματιζώ, ότι ή ελαχίστη δυσκολία θ' άσε καταβάλλη. Δεν θ' άσουν ικανός ν' άψηφής, εύτε ένα μικρό πόνο. Άστραπή έπέρασεν από τ' άμτια του Ραούλ, όταν ήκουσεν αυτά τ' άόγια. Έγεινεν ώχρός από άγανάκτησιν· και πριν μαντεύσει ο φαρμακοποιός τ' ό σκοπόν του, έσήκωσεν άποτόμως τ' ό μανίκι του και άρπαξεν ένα κυνηγετικόν μαχαίρι, τ' ό ποιον εύρίσκατο επί τής τραπέζης,

Άδιστακτως, και πριν συλλογισθή καν ο Τορπέν να προλάβη τ' ό κίνημά του, έχωσε γενναίως την άκραν του μαχαριτού εις τ' όν βραχιόνα του. Τ' ό αίμα ανέβλυσεν άμέσως, και ο Τορπέν έντρομος ώρμησε ένα άπέσπασε τ' ό μαχαίρι από τ' άς χείρας του Ραούλ.

— Μά είσαι τρελλός, παιδί μου ; έφώναζε κυττάζων την πληγήν. Όρίστε, τρυπήθηκες !... Η πληγή είναι μάλιστα βαθεία...
Ο Ραούλ έμειδία.

— Βλέπετε, ότι έχω θάρρος και γενναίότητα· Κυττάζετε, γελώ, τ' ό χέρι μου δεν τρέμει καθόλου και είμαι έτοιμος να ξαναρχίσω, άν π' ήτε πάλι πώς είμαι δειλός.

— Τί τρελλόπαιδο ! έψιθύρυσεν ο φαρμακοποιός, τρέχων εις τ' ό φαρμακείον να πάρη ό, τι έχρειζέτο δια την έπίδεισιν τής πληγής. Έχει όμως θέλησι και γενναίότητα... Έσως θ' άκαμνα μιά καλή πράξι, άν τ' ό π' άιρα μαζί μου έκει κάτω !...

Σύμφωνοι !
Όταν έπέστρεψε με τ' ά πανιά και τ' ά γιατρικά του, ο Ραούλ, μειδιών άνόμην, τ' όν ήρώτησε :

— Λοιπόν, δέχεσθε ;
— Όθ' ιδούμε, απεκρίθη ο Τορπέν. Προς τ' ό κορόν, άρσιέ με να σου δέσω τ' ό χέρι.

Κ' ένώ ο άγαθός άνθρωπος έπλενε με μίαν άντισηπτικήν διάλυσιν την πληγήν του Ραούλ, ο μικρός τραυματίας, άτάραχος, εξακολούθει να τ' όν έρωτά :

— Είπατε χθές, ότι συνενόηθητε μ' ένα πρακτορείον. Τί είναι αυτό ; τ' ά πρακτορεία ; Δέχονται και παιδιά ;

— Είνε θαυμάσια ιδρύματα που διευκολύνουν όσους θέλουν να μεταναστεύσουν. Ίδες εδώ, Ραούλ.

Ο Τορπέν άνοιξεν ένα συρτάρι κ' έβγαλε μίαν δέσμην έντύπων, φυλλαδιών εικονογραφημένων, φωτογραφιών, άγγελιών. Και ο μικρός, φυλλομετρών αυτήν την δέσμην, έβλεπε με θαυμασμόν εικόνας χωρικών άγνώστων, φανταστικών, άνθούσας άποικίας, μεγαλοπρεπή ξενοδοχεία, τεράστια άτμόπλοια και στατιστικάς, άί όποιαί άπεδείκνυον δι' άριθμών ότι τ' ά εκατόν φράγκα άποφέρουν χίλια.

— Κι' όλα αυτά είναι δια τους μεταναστες ; ήρώτησεν ο Ραούλ καταγοητευμένος.

— Βεβαίωτα ! απεκρίθη ο φαρμακοποιός. Είς τ' άς άπεράντους και γονίμους αυτές χώρας, όπου δεν λείπουν παρά κά τοικοι, ο μετανάστης άντιπροσωπεύει μίαν μεγάλην άξισιν, είναι κάτι πολύτιμον. Δι' αυτό τ' όν περιποιούνται, τ' όν προσέχουν, τ' όν οδηγούν. Όθ' ίδης, μικρέ μου, θ' ά ίδης...
— «Όθ' ίδης» μω' λέτε ; άνέκραξεν ο Ραούλ με χαράν άκράτητον. Δέχεσθε λοιπόν να με πάρτε μαζί σας εκεί - πέρα ;

— Γιατί όχι ; απεκρίθη ο Τορπέν, ο όποιος είχε τελειώσει την έπίδεισιν τής πληγής. Ναι μ' είν' άνόμην μικρός δια να σε δεχθούν μόνον εις τ' ό πρακτορείον τ' όν μετανάστεύσεων, μαζί μου όμως τ' ό πράγμα διαφέρει, και δεν θ' άμω καλο-φανή καθόλου να με συνοδεύση εκεί-πέρα ένα χαριτωμένο παιδί σαν και σένα.

Ο Ραούλ ένθηγαλίσθη με όρμηγν τ' όν

λαιμόν του άγαθού εκείνου ανθρώπου.

— Ω, σ' άς εύχαριστώ ! σ' άς εύχαριστώ !... τ' ό είπε με δάκρυσιν μου σίκετε την ζωή ! Ποτέ δεν θ' άκ' ήμονήσω αυτό που κάμνετε για μένα !

Ο φαρμακοποιός ύψωσε τους ώμους.
— Σπουδαίο πράγμα ! είπε. Και μήπως μω' στοιχίζει τίποτε.

Και μετ' όλίγον, άφου έσκέφθη, προσέθεσε : — Ένωσείται όμως, ότι θ' ά πάρω με πρώτα την άδεία τ' όν Μοίρων... Η θειές σου σ' άφίνου να έλθης μαζί μου ;

Είς την έρώτησιν αυτήν, τ' ό πρόσωπον του Ραούλ έσκυθρώπασεν εξαφνα, και με διαταγμόν ο μικρός έδήλωσε :

— Η θειές μου δεν ζέρουν άνόμην τίποτε δια τ' ά σχέδιά μου. Ηλθα να συνεννοηθώ πρώτα με σ' άς, και κατόπιν...

Ο Τορπέν ύψωσε τ' άς χείρας εις τ' όν ύβράν.

— Ω, Θε μου ! άνέκραξε. Αυτό που μω' λές, είναι πολύ δυσάρεστο. Δεν μω' ρω' να σε πάρω χωρίς την άδεία των. Όθ' έχω μω' μελάδες.

Ο Ραούλ έσκέφθη μίαν στιγμην και υπέλαβε :

— Να σ' άς πω, κύριε Τορπέν, μω' κάνετε τ' ό χάρη να πάμω μαζί σ' ής θειές μω' και να τ' ά παρακαλέσετε να μ' άφί- σουν !...

— Γιατί όχι ; απεκρίθη ο φαρμακοποιός. Εύχαρίστως. Επιτέλους δεν θ' ά με φάνε ή γρηές σου...
— Έμπρός λοιπόν ! πάμω γρήγορα ! πάμω άμέσως !

— Στάσου ! θ' ά μ' άφίσης πρώτα να καθάρισω τ' ό τουφέκι μου, μικρέ άνυπό- μωνε !... Νά ζέρες πόσο θ' ά μ' άς χρεια- σθή αυτό στην Άργεντινή !... Δεν είν' κ' ε' σαν εδώ. Λαγοί και πέριδικες ένατομύρια ! θ' ά κάμουμε κάτι κ' ήνηγία !...

Ο Ραούλ ήναγκάσθη να περιμείνη. Και άφου έγυάλισε τ' ό τουφέκι του και τ' ό έχασε να λάμπη, ο κ. Τορπέν συγκατέ- τ' όν να τ' όν ακολουθήσιν εις τ' όν όδον Σαίντ-Αινιάν.

Την στιγμην που έπρόκειτο να εξέλ- θουν, ο μικρός τ' ό είπε :

— Πάρτε μαζί σας κι' αυτά τ' ά χαρ- τιά, να τ' ά δείξουμε σ' ής θειές...
(Έπεται συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΣΗΜΑΙΑΣ

(Συνέχεια και τέλος Ιδε σελ. 31)

Έκαστος κυματισμός αυτής είναι γλυκύ της ποθεινοτάτης πατρίδος θώπευμα και εκάστη πτυχή τρυφερών μειδιάμα αλλά και παρότρυνσις ζωηρά, να παρασκευάζω- μεν τ' άς ψυχ' άς εύτόλμους, προς άποπερά- τωσιν τ' όν θεοστυριότων έργων τ' όν γιγν- τ' όμάχων πατέρων τ' όν 21 και τ' όν ήμ' άθ' έων πολεμιστών τ' όν δύο τελευταίων θαυμάτο- πληθών πολέμων ήμ' άν.

Η σημαία της ελληνικής πατρίδος κεντρίζει, να επάξιος τ' όν μεγάλων τ' άς φυλής παραδόσεων εργαζόμενοι, θεραπεύω- μεν τ' όν πολιτισμόν τ' άς ύψηλά και εύγενή ιδεώδη και διαδίδωμεν τ' άς θείας αληθείας τ' ό φως, την ίσονομίαν, την ελευθερίαν, την πρόδοσιν και τ' άς άλλας άειλαμπεύς πατριούς άρετάς.

Αγάπη και σεβασμός προς την σημαίαν. — Όθεν εύλογώτατα ή ελληνική σημαία πρέπει να τυγχάνη παρ' άπάντων ήμ' άν υπεράτης αγάπης. Μετ' άμερίστου σεβασμού και εθνικής φιλαυτίας, άφείλομεν άείποτε να προσδύλωμεν πάντες οι Πανέ- ληνες προς αυτήν.

Η τιμή της ελληνικής σημαίας πρέπει να επέχη την πρώτην θέση εν τ' ά καρδιά ήμ' άν.

Προθυμώτατα και εύτόλμους άς υπερα- μυνώμεθα ταύτης κατά πάσης προσβολής και άς προτιμώμεν να πέσωμεν ήρωικάς υπό την τριάχιαν σκέπην αυτής, ή να έγ- καταλίπωμεν επόρκως ή να παραδώσωμεν αυτήν άνάνδρωις προς αιώνιον άισχος εις τ' άς πατρίδος τ' όν έχθρόν.

Έν τ' ά σφοδρότητι τ' άς μάχης, προς αυ- τήν άτενίζουσι και εξ αυτής θερμαίνονται ύπερ τ' άς δόξης τ' άς πατρίδος και τ' άς πί- στειws οι άνδρείοι.

Αι εν πολέμω κυριεύόμενοι σημαία του έχθρού είναι τ' ά πολυτιμώτατα τρόπαια τ' άς νίκης και τ' ά φωτεινώτατα διαρκή μαρτύ- ρια τ' άς εύψυχίας.

Άς άποκαλυπτώμεθα εύλαδώς πρό αυ- τής διερχομένης και άς υπεγειρώμεθα καθήμενοι. Διέρχεται ή πάνσεπτος εικών τ' άς πατρίδος.

Άς μη άναμιγνύωμεν αυτήν την άμώ- μητον και άσιπλον εις την έδηλωσιν π' άς σης ήμετέρας χαράς, εις τ' άς διασεδάσεις και τ' άς κραυγάς ήμ' άν, μηδ' άς καθι- στώμεν τ' ό σύμβολον τ' άς εθνικής ενότητος σημαίαν εθνοκότων διχονοιών και διαι- ρέσεων και κομματικών διαδηλώσεων και συναθροίσεων. Τ' όν άντιόν ή θεά αυτής άς διδάσκη την εκχειρίαν και άς έπισκέψη ο φωτοδρόλος ούτος τ' άς πατρίδος ήλιος όμο- νοούστας και άστασιάστους ήμ' άς, ύπερ τ' άς άρρήκτου εθνικής αλληλεγγύης, ύπερ τ' άς εθνικής ευημερίας και τ' άς πλήρους άπο- κάστασις τ' όν ελληνικού έθνους.

Η χηρής τ' άς σημαίας έστω φειδωλή και σπό- πιμος.

Σημ. α'. Κωνοσθ' είνε τ' ό έδαφος και ή ση- μαία τ' άς πρώτης μετά την άλωσιν ελευθερίας ελληνικής πολιτείας, τ' άς Έπανήσου (από τ' όν 1800 μ. Χ.).

Ο δε εκ Βάλτου άπόμωτος άματωλός Γιάν- νης Σταθός, γενόμενος μετά την ύπό τ' όν Άλη- πασσά καταστολήν τ' άς επανάστασης του Βλα- γάβα γενικός άρχηγός καταδρομικού έξ 70 περί- που πλοιαρίων στόλου, ύψωσε και επ' αυτών τ' όν 1807 σημαίαν όμοίαν σχεδόν προς την τ' όν φρου- ρίων σημερινήν ελληνικήν σημαίαν, δι' ής ήδη από τ' όν 1800 είνεν άντικαταστήσει την επί τ' όν πολυφωλήτου καταμέλανος πλοίου αυτού ρωσικήν σημαίαν.

Κωνοσθ' ύσαύτως είνε τ' ό έδαφος κατά τ' όν

ύπερ άπελευθερώσεως άγώνα και ή σημαία τ' άς Υδρας.

Επισήμως δ' όμως εγένοντο δεκτά ως εθνικά χρώματα τ' άς ελληνικής σημαίας τ' ό κωνοσθ' και τ' ό λευκόν από τ' άς πρώτης εν Έπιδάφω εθνικής συνλεύσεως (1822), ο δε τύπος αυτής καθορί- σθη δια ψηφίσματος τ' όν τότε Έκτελεστικού έγέ- νητο δ' άποδεχτής και ύπό τ' όν άειμνήστου Κυ- βερνήτου.

Σημ. β'. Άξία ιδίας μνείας είναι και ή τ' όν βασιλέως σημαία, και άι τ' όν λοιπών μελών τ' άς βασιλικής οικογενείας.

Η τ' όν βασιλέως σημαία είναι κωνοσθ' τετρα- γωνον, διακρούμενον δι' όρθίου λευκού σταυρού, εκτεταγμένο μέχρι τ' όν π' άκρ' άν, εις τέσσαρα ίσα τετράγωνα, εν τ' όν κέντρω δ' άι και κατ' άμφοτέρας τ' άς όψεις κοσμούμενον δια τ' όν βασιλικού θυρεού, όστις κάλυπτε κατά τ' άς έσωτερικάς γωνιάς τ' όν κωνοσθ' τετραγώνων, όπ' άθεν δ' έχει διασταυρω- μένας χιαστί δύο στραταρχικάς βάβδους κιντίνου χρυσοειδούς χρώματος.

Η τ' άς βασιλέως σημαία ήνε όμοία τ' άς τ' όν βασιλέως, άλλ' εν τ' όν κέντρω τ' όν σταυρού φέρει τ' όν οικόσημον αυτής άποτελούμενον εκ τ' όν θυρεού και τ' όν μικρόν υπερκειμένου αυτού στέμματος.

Η τ' όν διαδόχου σημαία είναι όμοία τ' άς τ' όν βασιλέως, πλην άντι τ' όν εν τ' όν μέσω τ' όν σταυ- ρού βασιλικού θυρεού, φέρει κατ' άμφοτέρας τ' άς όψεις εν τ' όν μέσω εκάτερου τ' όν ήκ' άν τ' όν ιστόν κωνοσθ' τετραγώνων βασιλικόν στέμμα.

Η τ' άς βασιλέως μητρος σημαία είναι όμοια γωνιον τετράπλευρον κωνοσθ', διατερόμενον ύπό λευκού όρθίου σταυρού εις τέσσαρα ίσα όρθογώ- νια, και φέρον καθέτως κατ' άμφοτέρας τ' άς όψεις τ' ά οικόσημα αυτής.

Η δε τ' όν λοιπών μελών τ' άς βασιλικής οι- κογενείας σημαία είναι όμοία προς την τ' όν δια- δόχου, άλλ' άμω' ένός μόνου στέμματος εν τ' όν μέσω τ' όν άνω παρά τ' όν ιστόν τετραγώνων.

Σημ. γ'. Οι τύποι τ' άς ελληνικής σημαίας έκανόνισθησαν δια τ' όν από 31 Μαΐου 1914 βασι- λικού διατάγματος, ή δε σημαία τ' όν βασιλέως και άι τ' όν λοιπών μελών τ' άς βασιλικής οικογενείας δια τ' όν από 3 Ιουνίου 1914 βασ. διατάγματος.

ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΒΟΛΟΝΑΚΗΣ

ΜΑΚΡΥΝΑ ΦΩΤΑ

Τ' είναι τ' ά φωτά που σαν όνειρα
Βλέπει ή ματιά μου δίψασμα
Νά τρεμοφέγγουν πέρα-άπομακρα,
Στη νύχτα ής συννεφιασμένη ;

Είνε τ' ά φωτά που πάντ' άγρυπνά,
Και σε βροχή κι' άνεμοζάλη,
Δείχνουν στο ναύτη πέρα άπομακρα
Τ' άς σωτηρίας του τ' ά ακρογιάλι ;

Είνε τ' ά φωτά που άντικρύζοντας
Πέρα κι' άπομακρα ο διαβάτης,
Γνωρίζει μια καλύβα άνέλπιστη
Με τ' άν καλόδεκτη φωτιά τ' άς ;

Η μήπως, πλάνα άντιφεγγίσματα,
Σέρνουν άπομακρα και πέρα,
Για να γκρεμίσουν σ' ένα βάραθρο
Για να συντρίψουν σε μιά έέρα ;

Ό,τι κι' άν είναι, έμπρός ! Μέσ' σ' όδ' έρημο
Κι' άλλ' αλό τ' άς ζωής σκοτάδι,
Ζητώ μιά λάμψη άπ' τ' όν Παράδεισο
Η μιά σπιθοβολή άπ' τ' όν Άδη !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια).

Ο αστυνόμος τὸν ἐκύτταξε σιωπῶν καὶ σκεπτόμενος. Αὐτὰ ποῦ τῷ ἔλεγεν, — ὅτι ἐκυνηγοῦσεν ἕνα κλέπτην κτλ. — τῷ ἐφαίνοντο ἀστεῖα, παιδαριώδη, ἀνάξια ἑνὸς ἐπιτηδεύου λωποδύτου. Ἡ φυσιογνωμία ὁμῶς τοῦ νέου, μαρτυροῦσα χρηστότητα καὶ εὐκαρίθειαν, τοῦ ἔκαμιν ἐντύπωσιν.

— Τί κἀγαθὰ ποῦ ὑποκρίνεται! ἐσυλλογίζετο. Ὁ τόνος τοῦ εἰνε τόσο εὐλιχρηνῆς, ποῦ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γελασθῇ. Αὐτὰ ποῦ λέει ὁμῶς, εἶνε... γιὰ τὰ πανηγύρια!

Καὶ μὲ τὴν ἡρεμον, τὴν εὐχρον φωνὴν τοῦ, ἠρώτησε :

— Μποροῦμε νὰ μάθωμὲ τώρα, τί σοῦ ἔκλεψε αὐτὸς ὁ κλέπτης ποῦ τὸν κυνηγᾷς μὲ τόσο λύσσα; Χρήματα βέβαια.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, δὲν μοῦ ἔκλεψε χρήματα, μοῦ ἔκλεψε...

Ἄλλ' ἐνεθυμήθη τὴν ὑπόθεσιν ποῦ εἶχε δώσῃ εἰς τὸν προϊστάμενόν του, καὶ προσέθεσεν ἀορίστως :

— Κάτι τι πολύτιμο... ἕνα κομφοτέχνημα.

Ὁ κ. Ἑρμὲλ ἔβαλε τὰ γέλια.

— Δὲν τῶξέρα, εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος εἶνε καὶ συλλέκτης καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων! Καλὸ κ' αὐτό!

Ὁ αστυνόμος ἐσχημάτισε πλέον τὴν πεποίθησίν του : ὁ νέος ποῦ εὕρισκετο ἐμπρὸς του, ἦτο ἀναμφιδόλως ὁ κλέπτης τῆς βίλλας Μοντέλ. Ἦτο περὶ τὸν νὰ ἐξακολουθῆσῃ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ. Ὁ ἐνοχὸς δὲν θὰ ἔπαυε νὰ τοῦ ἀραδιάζῃ ψευτιές...

Περὶ τὸν ἐπίσης, ἐσκέφθη ὁ κ. Ἑρμὲλ, νὰ τηλεφωνῆσῃ εἰς τὴν Ρουέννῃ καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἀπὸ τὸ κατάστημα Βιωτιέ καὶ Σα. Ὅτ' αὐτὸν ἔπαιρναν διὰ πάρα πολὺ ἀφελή, καὶ δὲν τὸ κατεδέχετο. Εἶχε τώρα στὰ χεῖρα του τὸν κλέπτην; Ὄφειλε νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Κύριε Πουσσέ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον, ὁ ὁποῖος εἶχε παρασταθῆ κατὰ τὴν ἀνακρίσιν τοῦ Μωρίς. Νὰ τὸν βάλετε ἐπὶ κρατητήριον Β, ποῦ εἶνε πιὸ ἀσφαλές, καὶ νὰ διατάξετε ἰδιαιτέρως αὐστηρὰ ἐπιτηδεύσιν.

— Μάλιστα, κύριε Ἑρμὲλ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπαστυνόμος, ἡσυχάστε!

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἀντεστάθη, ἐφώναξε, διεμαρτυρήθη, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Δύο ἀστυφύλακες τὸν ἀσπάζαν, διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ κρατητήριον Β.

Ὅτ' αὐτὸν ἐκρατοῦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ κ. Ἀστυνόμου. Ἀλλὰ διὰ πόσον καιρὸν; Μίαν ἡμέραν; δύο ἡμέρας;... Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κλέπτης τοῦ θὰ ἐξηφανίζετο, ὁ προϊστάμενός του θὰ ἐτήρει τὴν ὑπόσχεσίν του... θὰ τὸν κατήγγειλεν ὡς κλέπτην τῆς κασσετίνας αὐτόν... ἢ παρεξήγησις ἴσως θὰ ἐξηκολούθει, καὶ καθόλου ἀπίθανον νὰ ἐνοχοποιεῖτο καὶ διὰ τὴν κλοπὴν τῆς βίλλας Μοντέλ!..

— Κλέπτης! ἐγὼ κλέπτης;.. ἐξεφώνιζεν, ἐνῶ οἱ ἀστυφύλακες τὸν παρέσυραν διὰ τῆς βίας εἰς τὴν φυλακὴν. Ὅχι, ποτέ! ἀδύνατο! ἀφίστε με!

Εἶχαν περᾶσθαι δύο ἀπεράντους ἀλλὰς κ' εὕρισκοντο τώρα εἰς μίαν στοάν, ἠδηγοῦσαν εἰς τὰ κελλία. Οἱ ἀστυφύλακες τῷ ἐπέβαλαν σιωπὴν. Κρότος βημάτων ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου ἠκούσθη καὶ μία τραχεῖα φωνὴ ἔδωκε μίαν διαταγὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἀντιμέτωποι.

— Σταθῆτε! Γυρίστε πίσω τὸ παιδί ἀμέσως!

Διέτασεν ὁ Ἀστυνόμος. Ὁ Μωρίς ἀνέπνευσεν. Οἱ ἀστυφύλακες ἔκαμαν μεταβολὴν καὶ τὸν ὠδήγησαν πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἑρμὲλ.

— Ἐγεινε λάθος, τῷ εἶπε. Σὰς ζητῶ, κύριε, συγγνώμην. Πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐτηλεφώνησαν ἀπὸ τῆ Ρουέννῃ, ὅτι ὁ κλέπτης ποῦ ἐζητούσαμε, συνελήφθη ἐπὶ Διέπτην.

— Ἄ! ἔκαμιν ὁ Μωρίς συνελήφθη;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀστυνόμος. Πραγματικῶς, εἶχεν ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ τὸ τραῖνο τῶν δώδεκα, γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ ἐδῶ, ἐπήδησε κρυφὰ ἐπὶ μίαν διασταύρωσιν, ἀλλάξε τραῖνο καὶ τῶσκάσε γιὰ τὴν Διέπτην. Εὐτυχῶς εἶχαν τηλεφωνῆσθαι κ' ἐκεῖ τὰ χαρακτηριστικὰ του. Τὸν συνέλαβαν χωρὶς δυσκολίαν μὲ πληροφοροῦν μάλιστα, ὅτι τὰ ὠμολόγησε ὅλα.

— Εὐρέτε, κύριε διευθυντά, ἠρώτησε τότε ὁ Μωρίς, ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε κανένα πρᾶγμα... ἂν τοῦ βρῆκαν τίποτε ἐπάνω του;

— Δὲν ξεῦρω εἰμπορῶ ὁμῶς νὰ τηλεφωνῶ μίαν στιγμὴν καὶ νὰ μάθω.

— Ὅτ' ἐμὲ ὑποχρεώσετε...

— Ἀμέσως! Καὶ ὁ κ. Ἑρμὲλ, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ τίμιον αὐτοῦ παιδί ποῦ τὸ ἐξέλαβεν ὡς κλέπτην καὶ τὸ κακομετεχειρήσθη, ἐζήτησε τηλεφωνικῶς πληροφορίας ἀπὸ τὴν Διέπτην. Μετ' ὀλίγον τῷ εἶπε :

— Ναι, ὁ συλληφθεὶς εἶχε μαζί του μίαν βαλίτζαν. Τοῦ τὴν κατάρτησαν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνοίξαν ἀκόμη... Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ λέτε... τὸ κομφοτέχνημα... ἦταν μεγάλο;

— Ὅχι, μικρὸ... Διηλαθῆ μπορούσε κάλλιστα νὰ χωρῆσθαι ἐπὶ μίαν βαλίτζαν συνήθων διαστάσεων. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε διευθυντά. Δὲν πρέπει νὰ χάσω στιγμὴν. Φεύγω... Ἄ, σὰς παρακαλῶ. Τί ὥρα φεύγει τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὴν Διέπτην;

— Στὰς πέντε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἑρμὲλ. Προφανῶς ὁμῶς ἦτο δυσηρεστημένος ποῦ ἐπέμενε ὁ Μωρίς γὰρ μὴ τοῦ λέγῃ τί ἦτο τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκλειψαν.

— Ἀλήθεια λοιπόν, ἐξηκολούθησε, τόσο πολύτιμον πρᾶγμα σὰς ἔκλεψεν αὐτὸς ὁ λωποδύτης;

— Πολυτιμώτατον! ἀνεκτίμητον! ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, διευθυνομένος πρὸς τὴν θύραν.

— Μὰ τί, ἐπιτέλους;

— Σὰς εἶπα... ἕνα κομφοτέχνημα. Καὶ χαιρετήσας τὸν αστυνόμον, ὁ ὁποῖος εἶχε στανδαλισθῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μυστικότητά, ὁ Μωρίς ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον, ἐφώναξεν ἐν αὐτοκίνητον καὶ εἶπε νὰ τὸν ὠδηγήσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Καζάρου.

— Ἐσσαρες καὶ τέταρτο, ἐσυλλογίσθη. Ἐγὼ καιρὸ νὰ φάω ἕνα σάνδβιτς ἐπὶ τοῦ μπουφέ τοῦ σταθμοῦ. Κ' εἰπετα δρόμῳ γιὰ τὴν Διέπτην. Πρέπει νὰ βάλω ἐπὶ τὸ χεῖρ τὴν κασσετίνα μου, πρὶν ἀνακατευθῆν αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ, ποῦ συνήθως τὰ κάνουν θάλασσα...

Τὸ βράδυ, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐφθασεν εἰς τὴν Διέπτην. ἠρώτησε ποῦ ἦτο ἡ διευθύνσις τῆς Ἀστυνομίας καὶ μετέβη ἀμέσως ἐκεῖ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

(Πρωτοχρονιάτικον διήγημα).

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα μιᾶς οἰκίας, δύο κόραι ἐπιγυμνοῦσαν βιαστικῶς, ἔτακτο-ποῖον, ἐτύλιγαν, ἔδεναν μικρὰ κουτάκια κόκκινα ἢ κυανᾶ, μὲ πολλὴν ἐπιτηδεύτητα. Καθὲν ἀπ' αὐτὰ περιεῖχεν ἢ ἕνα κέντημα, ἢ μίαν εἰκόνα ζωγραφισμένην ἀπὸ τὰς ἰδίας, ἢ μίαν πυρογραφίαν, ἢ ἄλλο πρᾶγμα ἢ ἄλλο. Ἐπὶ τῶν ἐπιτηδεύσεων αὐτῶν ἦσαν ἡμεῖς ἡμεῖς τὴν μητέρα των.

Ἡ μικρὰ Ἀννέτα ἔδλεπε μὲ βλέμμα μελαγχολικόν, καὶ σχεδὸν κακωμένον, τὰς ἐτοιμασίας τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἀδελφῶν. Στήριζουσα τὸ πρόσωπον μὲ τὸ χεράκι τῆς, ἐσκέπτετο. Ἦξευρε πολὺ καλά, ὅτι ὅχι μόνον δὲν θὰ ἐχάριζε τίποτε εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἀλλὰ θὰ τὴν εἶχε μάλιστα καὶ δυσηρεστημένην, διότι δὲν ἀπεφάσκει νὰ βγάλῃ, τὸ δόντι τῆς. Τὴν ἐμάλωνα, τῆς ὑπέσχετο χίλια δὴ πρᾶγματα, ἀλλ' εἰς μάτην ὅλα. Ἡ Ἀννέτα ἐφώναξεν, ἐπεισματώμενη, ἔκλαιε, καὶ τὸ δοντάκι ἔμενε ἐπὶ τὴν θέσιν του.

Ἐξῆρα, ἡ μικρὰ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν πολυθρόναν ὅπου ἐκάθητο, ἐκτύπησε τὸ πόδι τῆς εἰς τὸ πάτωμα, ἐσούρωσε τὰ φρόδια τῆς καὶ ἐφώναξε : « Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα τέτοιο κουτάκι γιὰ τὴν μητέρα. Κ' ἐγὼ θέλω νὰ δώσω σὰν τῆς ἀδελφῆς μου δῶρο ἐπὶ τὴν μαμά, γιὰ τὴν ἀγαπῶ πολὺ, νά! » Ἐστάθη κουρασμένη ἀπὸ τὴν πολλὴν ὁμιλίαν. Ἡ Μαρία, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ, ἐφίλησε τότε τὴν Ἀννέταν καὶ ἤρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ ἕνα σαρὸ μυστικὰ πρᾶγματα. Πότε-πότε ἕνα « ὄχι » ἠκούετο ἀπὸ τὰ ροδαλά χεῖλα τῆς Ἀννέτας. Τὸ μικρὸν χεράκι τῆς ἐσηκώετο μὲ θυμόν. Ἐξῆρα ὁμῶς, σὰν νὰ ἔλαβε μεγάλην ἀπόφασιν, ἐφώναξε : — Ἐ καλὰ, νά!... θὰ πάω!...

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἡ μικρὰ Ἀννέτα, ποῦ τὴν ἐνόμιζε ἀκόμη μέσα ἐπὶ τὸ κρεβάτάκι τῆς, ἐπροχώρησεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνῶ τὰ μικρὰ τῆς πόδια ἔπλεον μέσα ἐπὶ τὸ μακρὸν νυκτικὸν τῆς.

Ἐπὶ τὴν ἐπαύριον, μόλις ὁ ὠχρὸς ἥλιος τοῦ Ἰανουαρίου ἀνέτειλε, σιγανῶς κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ οἱ γονεῖς ἤνοιξαν χαμογελῶντες, διότι ἐπερίμεναν αὐτὴν τὴν πρωινήν ἐπίσκεψιν. Ἀντήλλαξαν συγκεκλιμένοι δῶρα καὶ εὐχάς. Ἦσαν ὅλοι εὐτυχεῖς!

Ἐξῆρα ἡ μητέρα ἔβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως. Ἡ μικροῦλα Ἀννέτα, ποῦ τὴν ἐνόμιζε ἀκόμη μέσα ἐπὶ τὸ κρεβάτάκι τῆς, ἐπροχώρησεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνῶ τὰ μικρὰ τῆς πόδια ἔπλεον μέσα ἐπὶ τὸ μακρὸν νυκτικὸν τῆς.

Ἐπὶ τὴν ἐπαύριον, μόλις ὁ ὠχρὸς ἥλιος τοῦ Ἰανουαρίου ἀνέτειλε, σιγανῶς κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ οἱ γονεῖς ἤνοιξαν χαμογελῶντες, διότι ἐπερίμεναν αὐτὴν τὴν πρωινήν ἐπίσκεψιν. Ἀντήλλαξαν συγκεκλιμένοι δῶρα καὶ εὐχάς. Ἦσαν ὅλοι εὐτυχεῖς!

Ἡ μητέρα ἀνοίξε τὸ σκέπασμα, καὶ μόλις παρετήρησε μέσα, ἀρπάξε τὴν Ἀννέταν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς. Τὸ δόντι, τὸ περίφημον δόντι, ἔλαμπε σὰν μαργαριτάρη ἐπὶ ἕνα βαμβακακί ροδίον.

Ἡ μητέρα δὲν εὕρισκε λόγια νὰ πᾶν τῆς, ἀλλὰ τὸ τρυφερόν της χαμόγελον ὠμιλοῦσε... Ἀλήθεια, ἦτο τόσο μεγάλη ἡ θυσία, ποῦ ἔκαμιν ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι γιὰ τὴν μητέρα του!

Καὶ ἡ Μαρία ἐξήγησε : — ἈΜάλιστα, μητέρα, ἡ Ἀννέτα μας ἐδείχθη ἠρωϊκῆ. Ὅταν χθὲς τὴν ἐβλεπα λυπημένην ποῦ δὲν εἶχε τί νὰ σὰς προσφέρῃ, τῆς ἔβαλα τὴν ἰδέαν, νὰ μὰς ἀφίση νὰ τὴν πάμε μὲ τὴν Ἑλένην εἰς τὸν ἰατροῦ. Καὶ ἡ μικροῦλα, γι' ἀγάπην σὰς, ἐδέχθη. Γιὰ νὰ κἀνὴ θάρρος, ἐψιθύριζε : « Θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὴν μητέρα, νά, θέλω! »

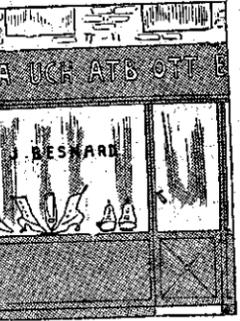
Ἐἶθε καὶ ἄλλα παιδιὰ νὰ μιμηθῶν τὸ παράδειγμα τῆς Ἀννέτας.

Δὲν ὑπάρχουν βέβαια πάντοτε δόντια πρὸς ἐκρίζωσιν, ἀλλ' ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα ἄλλα μέσα, ὅταν πρόκειται νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν μητέρα μας!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Γ. Π.

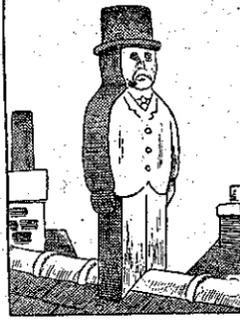
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος ἐπιγραφή

Εἰς τὴν Μασσαλίαν, εἰς ἕνα ἐνδοκίμιον, ὑπάρχει τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. J. Bernard, μὲ μίαν ἐπιγραφήν, ἢ ἄποια κινεῖ τὴν γενικὴν περιέργειαν, διότι δὲν λέγει τίποτε εἰς καμμίαν γλῶσσαν τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ἄμα προσέξῃ κανεὶς ἐκεῖνα τὰ γράμματα καὶ τὰ χωρίσῃ ὅπως πρέπει, διαβάζει τὰς λέξεις : « Au chat botté » δηλαδή : « Εἰς τὸν κακουτσωμένον γάτον ».

Μοναδικὴ καπνοδόχος

Εἰς τὸ Γκλόστ τῆς Ὀλλανδίας, ἐπὶ τῆς στέγης μεγάλης οἰκίας, ὑπάρχει μίαν καπνοδόχον, μοναδικὴ ἴσως εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἔχει μορφήν ἀνθρώπου εἰνε δὲ κτισμένη μὲ πλίνθους καὶ μὲ πηλόν, ὅπως αἱ κοιναὶ καπνοδόχοι.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαγωγῆς τοῦ 1914,

κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φύλλα τῶν εἰς τὸν τόμον, εἶνε ἡδη ἘΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α) Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ ἀνεμὸς μοῦ πήρε τὸ καπέλλο μου!... Τὸ βλέπετε ποθεν;

β) Παίγνιον

Table with Greek letters in a grid: ΠΥ, Α, ΝΗ, ΣΠΙΣ, ΔΟ, ΚΟΝ, ΔΟ, ΣΤΕΝ, ΑΙ, Α, ΟΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὅστε νὰ σχηματισθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων ὀπλων.

γ) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστὴν ὁ ὅτις Πρωτοχρονιάτικος τῶν Δολλομαθῶν — Guerre aux souris! — Qui dit cela? — C' est mon premier. — Salut humble au Couvent! — De qui? — De mon dernier. — Guerre encore aux perdrix! — Qui la fait? — Mon entier.

Λύσεις τοῦ 3ου φύλλου

α) Ἡ γυνίκα εὕρισκεται παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ δεξιῦ δένδρου, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος. Φαίνεται μόνον τὸ πρόσωπον, ὅταν ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης γίνῃ βάσις. — β) Κολοκοτρώνης, Κανάρης, Τριβέλας, Μιαούλης, Βότσαρης. — γ) A pere avare, enfant prodigue.

δε τὸν Ὁ. δηγὸν τοῦ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συγγράμ. τοῦ, Καθ. Β.

ΣΥΝΝΕΦΙΑ

Ὁλη ἐμαύρισε·ν ἡ φύσις! Μαῦρος εἶν' κί' ὁ οὐρανός, καὶ στὰ σύννεφα τὰ μαῦρα κρύφθη ὁ ἥλιος ὁ λαμπρός.

Σ' εἶλα ἡ μαύρη ἡσυχία ἐάν σκία' χει ἐσπλωθῆ, καὶ γι' αὐτὸ θάκουες τώρα καὶ φτερο' νὰ κουνηθῆ.

Μέσ' τὸ πράσινο λειβάδι δὲν ἀκούετ' ὁ αὐλὸς τοῦ μικροῦ τοῦ τσοπανάκου, καὶ τοῦ τραγουδιοῦ ὁ ρυθμός.

Μόνα τους τὰ προβατάκια, βόσκουν δίχως συντροφιά οὔτε τοῦ αὐλοῦ τοῦ ἀγροῦ οὔτε τῶν πουλιῶν λαλιό!

Ὅλα πλάκωσεν ἡ λύπη ποῦ εἶνε ἡ φύσις σκυθρωπή, καὶ τὸ τσοπανάκι ἀκόμα ποῦ ἐπαψε νὰ τραγουδῆ...

Ταλαπωρημένο Δωδεκάνησο ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Δὲν θὰ λημονήσω ποτὲ τὴν 19 Φεβρουαρίου 1913. Ὁ Τουρκικὸς στρατὸς ἐτρεξε πρὸς τὰ Γιάννενα καταφοβισμένος. Ἀπὸ τὴν Ἀετόραχην καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα βουνα, τὸ Ἑλληνικὸν κανόνι ἐβρόντα ἀκαταπαύτως. Ἡμῖν ἔξω τῆς πόλεως με' τὸν πατέρα μου ἄλλ' ὅταν πρὸς τὸ βράδυ οἱ φυγάδες ἐπλησίαζαν εἰς τὴν πόλιν, ἐπεστρέψαμεν ἀμέσως εἰς τὸ σπιτί. Μετὰ δύο ὥρας ἠκούσαμεν κτυπήματα εἰς τὴν ἐξώθυραν.

Ποῖος εἶνε; εἶπεν ὁ πατέρας μου. — Φομί, ἀδελφέ, πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν. Στρατιώτης εἶμαι.

Ὅταν ὁ πατέρας μου ἀνοίξε τὴν θύραν, εἶδαμεν ἕνα Τοῦρκον ὁρακένδυτον, ὠχρόν, πολὺ ἀδύνατον καὶ τρέμοντα ἀπὸ τὸ ψῆχος. Τὸν ὠδηγήσαμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ὅπου ἔφαγε καὶ ἐθεράμην. Ὀνομάζετο Σελίμ καὶ ἦτο ἀπὸ τὸ Ἀϊδίον τῆς Μ. Ἀσίας.

Τὴν ἐπαύριον ἔφυγε πολὺ πρωΐ, ἐνῶ ἡμεῖς ἐπανηγουρίζαμεν τὴν ἐκ τοῦ ζυγοῦ ἀπελευθερωσάν μας. Εἴχαμεν λημονήσῃ τὸν Σελίμ, ὅταν πρὸ πέντε μηνῶν, ἐλάβομεν ἐν κιβώτιον με' σῦκα καὶ με' τὰς δλίγας λέξεις: «Ἀπὸ τὸν εὐγνωμονοῦντα Σελίμ.

Κυματοβόλος Ποσειδῶν ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Ὁ μυθικὴ τοῦ βοσπόρου πόλις, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ πόλις τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τοῦ βουλγαροκτόνου, περιμένει τὸν βασιλέα τῆς.

Ὁ Μαρμαρωμένος θὰ ξεμαρμαρώσῃ καὶ θὰ βάλῃ τὸ χρυσὸ του στέμμα στὸ κεφάλι τοῦ μεγάλου του Διαδόχου... Ἀρκετὰ χρόνια τὴν κρατοῦσε ὁ βαρβαρὸς ὁ ξένος, ἀρκετὰ χρόνια τὴν ἐσκίαζεν ἡ δουλεία· τώρα δὲμος ἐτελείωσαν τὰ βάσανά τῆς. Τώρα θὰ πέσουν τὰ τζαμιά, τώρα ὁ Χότζας θὰ σπάσῃ καὶ τ' ἀγέρι ποῦρχειται μυρωμένο ἀπὸ τὸ Βόσπορο· καὶ τὰ νησιά τὰ σμάραγδενια, θ' ἀνεβῶσιν στὸν οὐρανὸ τὸ λιβάνι ποῦ θὰ καίνε χριστιανοὶ στὴν Ἁγία-Σοφία.

Ἡ γαλανόλευκὴ θὰ σκεπῶσῃ τὴν Πόλιν, καὶ θλὸ τὴν ακιὰ τῆς θ' ἀναπτύχῃ ἕνας νέος θαλασσὸς Ἑλληνισμός! Ἐφθάσε περὶ ὁ καιρὸς ποῦ στὴν πόλιν τῶν Κωνσταντινῶν, Κωνσταντῖνος θὰ βασιλεύσῃ.

Ἡ βασιλεύουσα περιμένει τὸν Αὐτοκράτορα...

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Κύτταξε! ὁ ἥλιος ἔδωσε καὶ θε' νὰ δούσῃ ἡμέρα καὶ λίγη ὥρα τῆς νυκτὸς τὰ ἀστροκενημένα τὰ μαῦρα πέπλα θ' ἀπλωθοῦν!..

Ἀπὸ τὸ δάσος πέρα ἄφρα καὶ μῦρα φθάνουσε, τραγοῦδια μαγεμένα. Καμμία φωνὴ δὲν ἀγροικᾶς Γαλήνη εἶν' ἀπλωμένη κ' ἡ πλάσι με' μυστήριον θαθὺ εἶνε ντυμένη!..

Τώρα στὸ δάσος τὸ πυκνὸ τὸ βῆμα μου θὰ σύρω· Ἐκεῖ θὰ εὐρῶ μοναξιά, ἐκεῖ καὶ ἡσυχία, θὰ μοῦ μαγέψῃ τὴν ψυχὴ, ἡ ὡμορφία τριγύρω καὶ θε' νὰ νοιώσω μιά στιγμὴ τὴν ἀδολὴ εὐτυχία.

Κάτου ἀπ' τὰ δένδρα τὰ ψηλά στοῦ δάσους τὴν γαλήνη, κάθε ψυχὴ τὸν κόσμον αὐτὸ γιὸ μιά στιγμὴ ἀφίνει!..

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

Γυνή.— Ὁ ἀνήρ... τοῦ μέλλοντος. Ἡλικία.— Ποταμός, τὸν ὅποιον αἱ γυναῖκες προσπαθοῦν ν' ἀναστρέψουν πρὸς τὰς πηγὰς του. Ἰσότης.— Ὁ αἰώνιος σαρκασμὸς τῆς φιλοσοφίας. Νερό.— Εἶδος πολυτελείας διὰ τὰς Ἀθήνας. Φάληρον.— Παράλιος περιπατοῦς τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις δὲμος ἠδύνατο νὰ εὐρίσκειται καὶ εἰς τὸ βουνό, διότι κανεὶς δὲν καταβαίνει διὰ νὰ ἴδῃ θάλασσαν.

Ἐπιπολάζουν ἐκεῖ οἱ ἐλείογενεῖς πυρετοὶ καί... ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα. Ψάρι.— Ἀλλοίμονον ὅταν ψήνεται στὰ χεῖλη.

Προηγήσεις τῶν Δολλαρίων.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡμεθεῖς ἀκόμη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν μίαν δευτέραν τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὸ σὺνηθες, εἶχα λάβει «Διάπλασιν». Διὰ νὰ μὴ ἐνοχλῆ κανεὶς, μετέβην κάτω εἰς τὸν κηπὸν μας καὶ τὴν ἐδιάβαξα ἀχόρταγα. Καὶ τόσον πολὺ ἤμουν βυθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσι, ὥστε δὲν ἤκουσα ποῦ ἐκτύπησεν ἡ πόρτα· δευτέρως ὁμως κτύπος ἰσχυρότερος, μ' ἔκαμε νὰ ἐγερθῶ καὶ νὰ τρέξω διὰ ν' ἀνοίξω. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμως εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ ὑπηρετή· ἡ μὰς καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἶχον ἐμφανισθῆ δύο μικρὰ κοριτσάκια, τὸ ἓν μόλις δώδεκα ἐτῶν καὶ τὸ ἄλλο μόλις ἕξ. Πρὶν προφθάσω νὰ τὰ ἐρωτήσω τί ζητοῦν, τὸ μεγαλύτερον κοριτσάκι με' τὰ μαῦρα του ζωηρὰ ματάκια κερφαμένα εἰς τὴν «Διάπλασιν» ποῦ κρατοῦσα στὸ χεῖρ μου, μοῦ λέγει με' μιά λαχταριστὴ φωνή:

— Σὰς παρακαλῶ, μοῦ δίδετε νὰ διαβάσω κί' ἐγὼ τὴν «Διάπλασιν»; — Ἐδχαρίστως, τὸ λέγω, ἀλλὰ γιατί ἔρχεσαι με' τέτοια λαχτάρα; ποῖα εἶσαι; — Εἶμαι, μοῦ λέγει, πρόσφυξ καὶ μαζί με' τὰ ἄλλα ποῦ μὰς ἐοτέρησαν οἱ Τοῦρκοι, μοῦ ἐστέρησαν καὶ τὴν ἀγαπημένην μου «Διάπλασιν». Ἐγὼ τρεῖς μῆνας νὰ τὴν διαβάσω καὶ τώρα ποῦ σὰς εἶδα νὰ τὴν κρατᾶτε, ἤλθα νὰ σὰς τὴν ζητήσω.

Καὶ συγχρόνως δύο δάκρυα, μαρτυροῦντα ἀληθινὸν πόνον, ἔρρευον ἀπὸ τὰ γλυκὰ του μάτια. Δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ ζητήσω περισσοτέρας λεπτομερείας, διὰ νὰ μὴ τὸ συγκινήσω· ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα τὴν «Διάπλασιν» διὰ νὰ τὴν διαβάσῃ ἐνῶ τὸ μικρότερον ἀδελφάκι του ἐφώναζε: «Ἄσσε με' νὰ ζῶ τὸ Λουλοῦ καὶ τὸν Τζουλίη». Ἐκτοτε δὲν τὰ εἶδα, διότι ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν.

Μόζαϊς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λορελάϊ:— Καίμενο Ἐδεῖλβίς, γιὰ δὲς τί μοῦ γράφει ἡ φίλη μου· ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ πρόστιμον γιὰ τὸ γράμμα μου. Δὲν σοῦ εἶχα πῆ, ὅτι ἦταν διπλὸ κ' ἔπρεπε νὰ βάλῃς δύο γραμματόσημα; Ἐδεῖλβίς:— Μὰ τὰ ἔβαλα, σὲ βεβαίω! Ἐκόλλησα μάλιστα τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο!... Ἐστάλη ἐκὸ τοῦ Δοξασιμένου Ρήνου

Εἰς τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς. Διδάσκαλος.— Πῶς ὀνομάζονται οἱ διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ φαινόμενοι πόροι τῶν σωματίων; Μαθητής.— Αἰσθητοί. Διδάσκαλος.— Οἱ δὲ μὴ φαινόμενοι διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Μαθητής.—... Ἀναίσθητοι! Ἐστάλη ἐκὸ τοῦ Στάνλεϋ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1914 Με τὰς 380 σελίδας του.—Με τὰς 465 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Λουλοῦ εἰς τὸ Μαρόκον».—Με τὸ ἐξοχὸν ἀστynomικὸν μυθιστόρημα «Γοβελὶν κατὰ Πλόον».—Με τὰς ὄραιας ἀ' Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ με' χίλια δύο ἄλλα. Τιμᾶται: ΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 8.—ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 10 Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβαζόντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρο. ἐπιταγῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδραϊδοῦ τὴν 30ῃν Δεκεμβρίου 1914.

Εἰς ἅλα τὰγαρημένα παι- διὰ τῆς Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εὐχεται τρισευτυχισμένον τὸ νέον ἔτος 1915.

Ἐπαῖτα τοῦ Ὁραίου, δὲν εἶσαι ὁ μόνος ποῦ λαμβάνεις αὐτὰ τὰ δύο-τρία φυλλάδια μετὰ τὴν τακτικὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως. Ἦσαν, βλέπεις, αἱ ἔσοται καὶ αἱ ἐκ τούτων ἀργαίαι τοῦ τυπογραφείου. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔπερασαν, θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν τακτικὴν μας ἐκδοσὴν καὶ θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον καθὲ Σάββατον διὰ νὰ μὴν «ἀγωνίζεσαι»...

Νηιοποποπία, ἐκεῖνο τὸ γράμμα τοῦ χωρικοῦ ἱερέως τὸ ἔλαβα εἰς καιρὸν ποῦ δὲν ἐδομοσίου Ἐγχορσίσεις Σελίδος Συνεργασίας καὶ συνεπὸς οὔτε Ἀπορροφίσεις. Τὸ ἀπέριψα δὲμος, διότι μοῦ ἐφάνη ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιοδικὸν μας. Ἡ λέξις ἡλικία θέλει δασεῖται ἐπομένως τὸ ὄρθον εἰνε καθ' ἡλικίαν καὶ ἔτσι τὸ λέγουσιν καὶ τὸ γράφουσιν οἱ γραμματισμένοι.

Χρυσολομαίς, ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ σου καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ καλύμματος, τὸ ὅποιον σοῦ ἔστειλα. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Καροφυλάην, ὁ ὅποιος ἔνοσσε νὰ ἔχῃ πάντα τὴν Διάπλασιν στὰ χεράκια του καὶ δὲν σὲ ἀφίει ἡσυχὴν παρὰ μόνον ὅταν κοιμάται. Νὰ ἐπιμελήσῃς ὅσον εἰμπορεῖς στὰ ἑλληνικά, ἀφοῦ πηγαίης εἰς ρουμανικὸν σχολεῖον. Καὶ γράφε μου συχνά, διὰ νὰ συνεθίζῃς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Μέλλον Ἐφευρέτης. Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, ὅτι δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρὸν, ἐπειδὴ ἦσουν... εἰς τὰς Ἀθήνας! Ἰσα-Ἰσα ποῦ ἔπρεπε νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα καὶ νὰ ἔρχεσαι μάλιστα καὶ εἰς τὸ γραφεῖον. Σέβουμαι ὁμως τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν τῆς φίλιας. Καλὰ λοιπὸν, περιμένε εἰς νὰ ἔλθῃ ἔδω καὶ τὸ ἀγαπημένον σου Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, διὰ νὰ μοῦ κάμετε τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν μαζί καὶ οἱ δύο «ὅπως σὰς ἤνωσα». Πολὺ με' συνεκίνησεν ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σου, ὅπου μοῦ λέγεις διὰ τὰς κακοτυχίας τοῦ ταξιδίου σου ἐν μέσω χειμῶνος, ὡς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ νὰ γνωρίσῃς ἀπὸ κοντὰ τὸν φίλον σου αὐτόν, διὰ νὰπολαύσῃς μερικὰς στιγμὰς τῆς «ὑψηλοτέρας εὐτυχίας» ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰπολαύσῃ εἰς τὸν κόσμον.

Δευτέρως ἔτσι Σκλάβους, χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου. Ναι, εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ἐσπλάθωμά σου καὶ ἀπὸ σήμερα θὰ σοῦ στέλλω 25 φυλλά καθ' ἑβδομάδα διὰ τοῦς ἀγοραστάς σου. Μακάρι νὰ ἐφρόντιζαν ἔτσι καὶ οἱ μισοί!...

Μεγάλας τιμὰς ἔκαμαν εἰς τὸν φίλον μου Τροπαιοχόρον Ἑλλάδα καὶ οἱ συμμαθηταὶ του καὶ οἱ καθηγηταὶ του, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἐπῆρε Πρῶτον Βραβεῖον εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὁ καθηγητὴς μάλιστα τῶν ἐμπορικῶν τὸν συγχάρη δημοσίᾳ εἰς τὴν Τάξιν καὶ ἐσῴτησεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητάς νὰ ἐγγραφῶν συνδρομηταὶ μου. Νὰ λοιπὸν καὶ τὸ βραβεῖον... μέσον ἐσπαθώματος!

Ἄρον Γαμβέττα, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων, ὁ ὅποιος σὲ παρακαλεῖ νὰ προσέγῃς καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὴν με' τὴν πληροφορίαν, ὅτι εἰς τὸ σπῆτι σου ὄλοι, ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον ὡς τὸν μικρότερον, μάγαποῦν ὅσον καὶ σὺ. Δὲν γνωρίζω ἂν ἡ «Ἀνατολή» ἔπαυσε, οὔτε ἂν ὁ κ. Α. Σ. (ὁ ὅποιος μένει εἰς τὴν Σμύρνην) ἐκείθι τώρα ἄλλο περιοδικόν. Γαλλικὰ σοῦ συνιστῶ τὸ «Mon Journal» καὶ τὸν «Petit Ecologiste». Εἰμπορεῖς νὰποταθῇς εἰς τὸ ἐδῶ Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη καὶ Μπάρτ (Πλατεία Συντάγματος).

Εἰς τὰς Καλάμας—μοῦ γράφει τὸ Κάστρον τῶν Καλαμῶν.— παρατηρεῖται μεγάλη Διαπλάσομανία· μεγαλειότερα παρὰ εἰς κάθε ἄλλην πόλιν... Ἡ Διάπλασις ἐδοῦ προτιμᾶται ἀπὸ κάθε ἄλλο περιοδικόν, ὅπως καὶ τῆς ἀφίει. Εὐχαριστῶ πολὺ. Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶνε, ὅτι καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις παρατηρεῖται ἡ αὐτὴ Διαπλάσομανία...

Ὁραῖος ἐπιστολιᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Βασίλης τοῦ Βοσπόρου, Ἐφευρέτης τοῦ Ἀερίου, Μέλλον Ὁραμαβεντής, Μαρανθεῖς Ὑάμινθος, Νοσταλγοῦσα Χιωτοπούλα, Ροδοδάφνη καὶ Γενναίουφυκος Στρατηλάτης. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔγω σήμερον τόπον νὰπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

Ὁ κ. Γρ. Εὐνόπουλος (Φαίδων) με' παρεκάλεσε νὰ σὰς διαβιβάσω καὶ πάλιν τὴν ἐπομένην του παρὰλήσιν: Ὅσάνεις ἑλληνικὰς τις θιάσας παλῆζι εἰς τὴν πόλιν εἰς κανὸν ἔργον του, νὰ τὸν εἰδοποιεῖτε καί, εἰ δυνατόν, νὰ τοῦ στέλλετε τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ἢ τοῦ κάμνετε μεγάλην χάριν. Διότι μερικὸι ἑλληνικοὶ θιάσοι ἔχουν τὴν... κακὴν συνήθειαν νὰ παίζουσιν ἔργα χωρὶς νὰποζημιώουσιν] τοὺς συγγραφῆς, πληρώνοντες τὰ νόμιμα ποσοστά, καὶ ἀποκρύπτουν, ὅσον εἰμποροῦν, αὐτὰς τὰς παραστάσεις, διὰ νὰ μὴ ἔχουν ἐνοχλήσεις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.

Ἐγκρινόνται: «Τὰ κλεμμένα σταφύλια τῆς Νηιοποποπίας. — Φάων κατὰ Φάωνος» τῆς Φούλας.—«Πρωτοχρονιάτικον Δῶρον» τοῦ Ἄροντος Γαμβέττα.—«Ἠρότα καὶ τώρα» τοῦ Θαλασοπούλι τοῦ Στόλου.—«Τὸ τόπι» τοῦ Μέλλοντος Ὁραμαβεντοῦ.—«Χωριό μου» τοῦ Ἀλβανοκίτου Ἡπειρώτου.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Χριστοῦγεννα» (ἐλήφθησαν ἀργά).—«Ἦχος χαρᾶς» (ἀκατάλληπτον).—«Ζήτω ἡ Ἑλλάς!» (ἀνεγὼν στίχοι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδῶνυμα: Κοκορόμυλος ἄ. (Κ. Φ.) Κλάδος Μυροῦ, κ. (Π. Μ.) Ἀνθηραῖα στοὺς Σελίδους, ἄ. (Χ. Ν.) Νηιοτίσσα, κ. (Μ. Β.) Μυτιληναῖον Ζιζάνιον, κ. (Ε. Τ.) Μπρονέτα, κ. (Μ. Τ.) Ἄρον τῆς Ὀδησοῦ, κ. (Π. Δ.) Φούλα, κ. (Φ. Δ.) Δοξασιμένον Ἑλληνοπούλο, ἄ. (Ι. Μ.) Ὑπερῶφανη Κεραλλοντοπούλα, κ. (Ε. Ρ.) Χάρις, κ. (Π. Ψ.) Δευτὴ Νυμφαία κ. (Κ. Φ.) Δάφνης Κλωνάρι, κ. (Σ. Β.) Μυρομῶν, ἄ. (Κ. Α.) Ἡρώς τῆς Μανωλιόσας, κ. (Π. Δ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Κερκυραϊκὴ Ἄβρα, κ. Φοσάντης, ἄ. Θαλασοπούλι τοῦ Στόλου, ἄ. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδόν, ἄ. Χάων, ἄ. Μέλλον Ἐφευρέτης, ἄ. Πληρωμένος Ἡπειρώτης, ἄ. Διάδοχος Κωνσταντίνος, ἄ. Ἄγγελος Ἀδελφός, ἄ. Ἰσὸς Ἀράχνης, κ. Ἑλληνίς, κ. Ριγολέτος, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:—τὸ Ἀδύθημα τῆς Πατρίδος (0) με' Ἡρώα τοῦ 1913, 11ῃν Νοεμβρίου, Τρικυμῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Χάων (δὲν ἀμφιβάλλω ποσοῖς περὶ τῆς εἰλικρινείας σου· εἶμαι βεβαῖα ὅτι θὰ κάμῃς, εἰτι εἰμπορεῖς) Ὑπερῶφανη Κεραλλοντοπούλα (βραβεῖον ἔστειλα, ἡ φωτογραφία ἐλήφθη) Φούλαν (ἔστειλα' ἔ, μὰ φυσικά «Ἑλλάς καὶ πάλιν Ἑλλάς!»...) Δαρνοστεφῆ Βασιλέα (ἐλήφθησαν. εὐχαριστῶ.) Μαράν Κ. Β. (τὸ διόρθωσα· εὐχαριστῶ.) Μιλτιάδην Σέου (δεκταί.) Κερκυραϊκὴ Ἄβρα (βραβεῖον ἔστειλα· καὶ ἀπὸ σήμερον 43 φυλλά διὰ τοὺς ἀγοραστάς· θερμότητάς εὐχαριστίας) Φοσάντην (ἐκράτησα σημείωσιν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπλάθωμά) Γλαβιον τὸν Πατρίδα (τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου ἐνεκρίθη· ἄλλοτε τὰς λύσεις νὰ τὰς γράφῃς χωριστά· ὄχι μαζί με' τὸ γράμμα) Μαθ. Κ. Τριαντ. (ἔχει καλῶς εὐχαριστῶ πολὺ) Κοκορόμυλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπλάθωμά) Μπρονέταν (ἐνεκρίθησαν) Θαλασοπούλι τοῦ Στόλου (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ μὴ ἀργῆς τόσον νὰ μοῦ γράφῃς) Κ. Κορ. (ἔστειλα) Ἀργυρῶν Φύλακα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπλάθωμά, στέλλω) Αἰσθητὴ τῆς Πατρίδος (ὠραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· βραβεῖον ἔστειλα· περιμένω φωτογραφίαν) Ἐπιδοροῦρον Κωνσταντίνον (ποῦ ἔχει τώρα 5 ἀγοραστάς· νὰ τοὺς χιλιάσῃ!) Νικόλαον Ντορ. (γράφε μου κ' ἔνοια σου· εἰς δ,τι ἐνδιαφέρω μ' ἐρωτᾶς, θὰ σοῦ ἀπαντήω) Ἡρώδα (κάλωμμα ἔστειλα) Μ. Ἀναστ. (τί ὄρατο γραφίματάκι! γράφε μου συχνά) Φάων, Κῶρον τοῦ Βορρά, Γέρον τοῦ Μοσιᾶ, Σημαιοφόρον Ἑλλάρα, Ἀετὸν τῆς Ἡπειροῦ, Σημαιοῦ τῆς Ἀκροπόλεως κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30ῃν Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παραχόν εις την χώραν ήμιν υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ετησίαν	δρ. 8,-	Ετησίαν	φρ. 10,-
Εξαμήνιος	4,50	Εξαμήνιος	5,50
Τριμήνιος	2,50	Τριμήνιος	3,-

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10, Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εδριπέδου άρ. 38, παρά τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Έν Αθήναις, 10 Ιανουαρίου 1915

Έτος 37ον.—Αριθ. 6

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIES CHANCIER

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πώς έκτυπούσεν ή καρδιά του Ραούλ, την στιγμήν που έπερνούσε, με τον γέρον του προστάτην, την καγγελοθύραν του κήπου! "Αν αι γερωντοκόβραι ήρνούτο ;...

Και ή ύποδοχή που του έκαμαν, μόλις εισήλθεν, ήτο όλίγον ένθαρρυντική. Η δεσποινίς Αιμιλία, ή έποία έσυγύριζε το σαλόνι, φορούσα λευκήν καμίζιάν και παλχά γάντια τρυπημένα, διέκοψε την εργασίαν της και είπεν αυστηρώς προς τον άνεψιόν της:

— Πάλι σήμερα παρήκουσες, Ραούλ!... Γιατί βγήκες από την κάμαρά σου χωρίς να σε φωνάξωμε ;... Τι σου χθές ; Σε έδοκιμάω ότι αυτό δεν είμφορεί να έξακολούθη έτσι, και ότι θα πάρωμε πολύ αυστηρά μέτρα έναντίον σου, για να μη καταντήσης όλωσδιόλου άδύρθωτος!

Ο Τορπέν άνελαβε ναποκρίθη εις το δυσόιον αυτό προσόιον.

— Δεσποινίς, είπεν, ίσα ίσα που ο μικρός ήλθε να μ' εύρη, διά να τεθη τέρμα εις μίαν κατάστασιν τόσο δυσάρεστον και διά σάς και δι' αυτόν.

— Δεν έννοώ, κύριε Τορπέν, άπεκρίθη άποτόμως ή δεσποινίς Αιμιλία, πως άνάκατέυεσθε σείς εις τον τρόπον, με τον όποιον θέλωμεν νάναθρέψωμε τον άνεψιόν μας!

Ο φαρμακοποιός έχασε την ύπομονήν.

"Α! έσύ είσαι που θα πäs στην 'Αμερική μ' έκείνον τον παλαδό τον Τορπέν ;..." είπεν ό κ. δε-Κουρτέγ.

— Πράγματι, είπεν άνακατέυομαι σε μίά ύπόθεσι που δεν με άφορρά το κάμω όμωσ διά το συμφέρον αυτού του παιδιού που το συμπαθώ και που θέλω ότι σείς αι τρείς δεν είσθε ίκαναί να το άναθρέψετε όπως πρέπει.

— Η δεσποινίς Αιμιλία έθύμωσε. — Και ποίος θα το άναθρέψη καλλιτέρα από μäs ; έφώναξε. Μήπως μερικοί-μερικοί που πρκαμελούν την εργασίαν των και άψηφούν το άισχος της χρεωκοπίας ;

— Έγώ, θεία μου, είπεν, έπήγα και παρεκάλεσα τον κ. Τορπέν να έλθη να σάς πη ό ίδιος, ότι θέλω να με αναλάβη υπό την προστασία του και να με πάρη μαζί του στην 'Αμερική.

— Μιλίστα, δεσποινίς, υπέλαβεν ό φαρμακοποιός είμαι διακαθεμισμένος να δ' ήθησω αυτό το παιδί, που μου φαίνεται έξυπνο και γενναίο, να κάμη το μέλλον του, — πράγμα το όποιον έδω είνε πολύ δύσκολο.

— Η δεσποινίς Αιμιλία έμεινε άπαθής: ό Ραούλ όμωσ που την έκύτταζε με προσοχήν, παρετήρησεν ότι της καλάρεσεν ή ιδέα νάπαλλαχθή κατ' αυτόν τον τρόπον από το φόρτωμα του άνεψιού.

— Μετ' όλίγας στιγμάς σιωπής, έξαφα ήρώτησε:

— Και πότε φεύγετε, κύριε Τορπέν ;

— Μετά πέντε ήμέρας, για τη Μασσαλία. Από εκεί θα έπιθιασθώ εις το υπερωκεάνιον Πάμπα για την 'Αμερική.

— Και πόσο κοστίζει το ταξέδι ;

— Έκατό φράγκα για κάθε μετανάστην.

— Και αυτά τα έκατο φράγκα, διέκοψεν ό Ραούλ, αναλαμβών να τα εύρω μένος μου.

— Πώς ; ήρώτησεν ύψώνουσα τους όμωσ ή γερωντοκόρη με το να γυρίζεις στους δρόμους και να τρέχης στα άεροδρόμια ;

— "Ίσως, άπεκρίθη ό Ρα-

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οί έχοντες έλληνή τον τόμον του 1914 ένεκεν άπαλείας ή καταστροφής φύλλων, και έπιθυμούντες να τον συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν τα ταχύτερον τα φύλλάδια τα όποία τοίς λείπουν, άποστέλλοντες μαζί και το αντίτιμον (πρός 20 λεπτά το φύλλον). Διότι μετά τον καταρτισμόν των τόμων του 1914, όλίγα χωριστά φύλλάδια θα περιουσιεύουν, και πιθανόν άργότερα να μην έχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε' — 4]

Αγαπητοί φίλοι, εύχαριστών ύμäs διά την ά έκλογήν μου εν τη Α' προκριματική ψηφοφορία, ζητώ και αύθις την συνδρομήν σας διά την τελικήν, βέβαιος ών περι τούτου.

Γενναίωσχος Στρατηλάτης.

[1Ε' — 5]

Τί γίνεται ή φιλιότη μου Διηγόρος της Νεολαίας και ή Μόνωσις ; Περιμένο νέα των Κερκυραϊκή Άδρα.

[1Ε' — 6]

Αιθέτων 47 ψήφους, ύποστηράζον βουλόμενον έδρύναι σύλλογον κατόπιν συνενώσεως με Κωνσταντινον Μιχαηλίδην, ρ. Γ. Ίωάννινα. Πειρακλήτριον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

δων αι λύσεις, άδιακρίτως φύλλιδιον, έλήφθησαν από 24—30 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Γ. Γρέκοβιτς, Ίω. Νικηλόπουλος, Π. Ν. Παναγιώτου, Δ. Τερζάκης, Γ. Ε. Κουλουμπάκης, Α. Δ. Γαλανόπουλος, Γ. Α. Πάτερης, Άλέξανδρος ό Μακεδών, Βασιλική Κ. Πετρουλάκη, Π. Γ. Αντωνόπουλος, Στ. Μάμος, Α. Κανέλλης, Ε. Γ. Βραχόγ, Γ. Κολυδάς, Δ. Ο. Κατσόρης, Θεοδώρα Ν. Μαντζουνη, Ηλ. Βοτέας, Ν. Κοντογιάννης, Γ. Χ. Πουλάκος, Φανή Α. Κοκωνή, Θ. Ν. Φραγκιάς, Αθ. Σ. Διαγάκης, Μαριμίνο Ηλιοβασιλεμα, Άντ. Σσαυρόπουλος, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Θεοδώρα Καρυβέλλ.

ΑΤΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μυδάη Έλλάς, ΑΓΡΙΝΗΣ: Μικρός Παναγιής, ΑΙΔΗΨΟΥ: Β. Α. Άλεξίου, ΑΡΧΑΝΕΣ: Ναδείρα και Έλενθερία Ν. Κοκαμποτάκη, ΒΟΛΟΥ: Η. Α. Άρδαβάνης, Νικ. Ναι Πορφυρογένης, Μ. Ν. Πορφυρογένης, Άργίνη Κ. Λυκαροπούλου, Άνδρ. Α. Καρμεισίνης, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης, ΙΘΑΚΗΣ: Νικ. Κονταράτος, ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Χρυσολαμπίς, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Κ. Καμβόσα, Σοφός του Μέλλοντος, ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Άστειριάδης, ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Α. Δ. Παλιούρας, ΠΑΤΡΩΝ: Γλαύκος ό Πατρέης, Πατρινο Νουτόπουλο, Η. Γ. Κυριακόπουλος, Μαντίνα Παπαγιαννοπούλου, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Ν. Φοίφας, ΠΥΡΓΟΥ: Ζαφ. Ν. Παπαμαχαλόπουλος, ΣΥΡΟΥ: Δημ. Ν. Μοσάτης, Νικ. Γ. Βάτης, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ν. Ι. Βασιλόπουλος, Γέρος του Μωρηά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εδρόντων την λύσιν τα όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και έληφθήσεν οι έξής δύο Ν. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ εν Αθήναις και ΖΑΦ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ εν Πύργω, οι όποιοι ένεγράφησαν διά τρείς μήνας από 1 Ιανουαρίου.

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Έπειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του έξωτερικού, άποκλεισμένοι έξεκα του πολέμου, δεν ήμπούσαν ν' άνανεώσουν την συνδρομήν των έντός της προθεσμίας, το πρόνομιον της έκπτώσεως των τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι της 15ης Ιανουαρίου 1915 "Όλοι οι μέχρι της ήμέρας έκείνης έγγραφόμενοι, ή άνανεούντες την συνδρομήν των, ήμποροῦν ν' άγοράσουν τους τόμους των ετών 1899—1905 (τιμωμένους αντί δρ. 7,) έκαστον αντί δρ α χ μ ω ν 4 μ 6 ν ο, (χρυσόδετον 7,) και τους τόμους των ετών 1906—1914 (τιμωμένους αντί δρ. 8) μόνον αντί δρ α χ μ ω ν 4,50, (χρυσόδετ. 7,50).

Αί άνω τιμαί είνε διά τους παραλαμβάνοντας τους τόμους εν τῷ Γραφείῳ μας. Οί παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικῶς πρέπει να προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου λεπτά 50 οί εν τῷ Έσωτερικῷ και δρ. 1 οί εν τῷ Έξωτερικῷ.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Χάριν των ιδίων συνδρομητῶν, και ή έξαιρετική Κλήρωσις, ή όποία έπρόκειτο να γίνει άρχάς Δεκεμβρίου, άνεβλήθη διά τα τέλη Ιανουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 1ης Μαρτίου.

50. Δεξίγριφος

Τὸ πρώτον εἶνε γράμμα
Τὸ δεύτερον νησί.
Καὶ πόλις τῆς Γαλλίας
Τὸ σύνολον γινωστή.

Έστάλη υπό Κοραλίας Καστριτου

51. Στοιχειόγριφος

Σ ένα ζῶον φοροτηγόν
Ένα σύμφωνο άν φορτώσης,
Σ ένα όρος έερὸν
Θενά τὸ μεταμορφώσης.

Έστάλη υπό του Νικητού

52. Μεταγραμματισμός

Βγάλε βήτα, βάλε φι
Και θά ίδης εις τη σιγμῆ.
Από ξένον παταμόν,
Ένα ζῶον έρπετιν.

Έστάλη υπό του Ένετικού Λέοντος

53. Αίνιγμα

Ίλιον έχασε την πρόμνη
Συγκρουσθέν με άλλο πλοία
Και μίά πόλις έγεννηθη
Απ' τη σύγκρουσι των δύο.

Έστάλη από Ένα Χιωτάκι

54. Συλλαβικόν Τρίγωνον

* * * * * = Αρχαία διάσημος Βασίλισσα.
* * * * * = Μέγας έπίκοσ ποιητής.
* * * * * = Νήσος του Αιγαίου.
* * * * * = Συλλαβή.

Κάθε άστέρικος είνε μία συλλαβή. Και κα-
θ'ότως άναγιγνώσκονται τα ίδια.

Έστάλη υπό του Όνειροπούλου της Δόξης

55—59. Μαγικός Πλανήτης

Τη άνταλλαγή δύο γραμμάτων έκαστης των
κάτωθι λέξεων δι' ένός πλανήτου, πάντοτε του

αὐτοῦ, να σχηματισθῶν, άνευ άναγραμματισμοῦ,
άλλαι τόσαι λέξεις:

Άσπωμα, άππεδον, Σιών, όσος, συμπαθῶς.

Έστάλη υπό Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου

60. Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας

— Σπύρο, Δέλα, Άντώνη! μία γραμματική
σας παρακαλώ.
— Τι να την κάνης ;
— Να μάθω έκείνο που σάς είπα.

Έστάλη υπό της Διαφνοσταφούς Νίκης

61. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μεν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων άποτελοῦν ποταμόν της Έλλάδος, τά δε
δεύτερα γραμματα πόλιν της Ιαπωνίας:

1, Μία των Χαρίτων. 2, Μέγας ζωγράφος.
3, Βασιλεύς του Άργους. 4, Έρπετιν. 5, Ό-
μιλος ήθοποιών, μουσικῶν κτλ. 6, Μέρος της
οίκιας. 7, Νήσος του Αιγαίου.

Έστάλη από το Συριανάκι

62. Έλλιποσύμφωνον

αη - ο - ηιυ - ου - αο

Έστάλη υπό του Γλαύκου

63. Γρίφος

αρ αρ αρ
γλ στ χε
αρ αρ αρ

Έστάλη υπό του Γίγαγτομάχου Έλληνος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκήσεων του φύλλου 40.

426. Διάβολος (διά, Βόλος.)—427. Γαλαξίας
(γα, λξ, β, άς [h]).—428. Πους-χοῦς.—
429. Ό Κάμυλλος, ή κάμηλος.

430. Σ Σ Α 431. "Αν καινούργιο
Τ Α Ι φίλο κήνης, τον πα-
Α Τ Λ ληρό μη τον ξεχάνης.
Α Α Μ Υ Ρ Ο Σ ("Η άνάγνωσις εκ των
Μ Ρ Ρ άνω, κατά στίχους,
Ω Ο Ο άλλ' εκ δεξιών προς
Ρ Σ Σ τριστερά.)—432. Μη
πειθεσθε διαβολαίς —
433. Τα καλά κόποις κτώνται (τά, κά, λά.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οι έξής: 5, 7, 15,
17, 18, 19, 20, 21, 23) προς
φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικός φ.1,10.
Διά τὸ Έσωτερικόν και 1,30 διά τὸ Έξωτ.

Τόμοι 10 οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12,
14, 16, 22, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος.
(Οι Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
6ος, 10ος και 13ος έξηνηλθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1914

Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895,
1896, 1897 και 1898, άν έκαστος τι-
μῶται: "Αδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
Διά τὸς Έπαρχ. Άδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50
Διά τὸ Έξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν
έκαστος τιμῶται ελευθέρως ταχυδρ. τελών:
"Αδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: των ετών 1906, έως
1914, άν έκαστος τιμῶται:
"Αδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.